

Проповед 327
Бъдни вечер
Вестителите на Спасението

Прочит: Лука 2, 1 – 20

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Рождество хлопа на вратата. Бъдни вечер е вечерта на очакване, вечерта в която ние се подготвяме да посрещнем Спасителя. Тази вечер винаги е била много специална и истинска. Защото там, в яслата във Витлеем, се случва нещо, което променя човешката история, променя и живота на хората. Важно е, когато застанеш пред яслата, когато застанеш пред новородения Спасител, да знаеш какво да правиш, да си готов да вземеш решение. Да чувстваш, че си призван, е важно нещо. Такъв момент не бива да се изпуска. Когато почувстваш, че Бог те призовава, да Го последваш, да имаш смелостта да вземеш решението, за да вървиш след Него. Ако обаче измениш на този призив, на стремежа си към Бога, сърцето замира и в крайна сметка загива. Тогава всеки успех, независимо колко големи са нещата, които постигаш в живота си, умира или отегчава; престава да ни подхранва, прави ни по-бедни. *Един заможен и успял човек споделил с тъга своя личен провал. Той разказал: От дете чувствам огромно влечение към музиката. Но ми се случи нещо ужасно. Когато бях малък, излязох от къщи, за да отида да слушам един великолепен концерт, и тъкмо като прекрочвах прага, видях пред краката си банкнота от сто долара. Наоколо нямаше никого. Как бихте постъпили вие? – попитал той с искрено любопитство. И тъй като очевидно бил сигурен в отговора, добавил: Кажете, бихте ли взели банкнотата? Ако ви се случи нещо такова, какво бихте направили? Аз я прибрах и тръгнах надолу по улицата. Беше истинско чудо - на всяка крачка намирах все повече и повече пари. Изведнъж видях, че съм пред концертната зала, точно там, където исках да отида, но ако предпочетях да вървя по улицата, щях да си напълня джобовете. Реших да не спирам. И така, в продължение на четирийсет години с лекота печелих пари. И сега съм тук, богат и глух. Кой да съхранява натрупаното? На кого да оставя парите си? Много пъти животът ни изправя пред избор, избор като този на Рождество, изборът дали да отидеш при Исус да Му се поклониш, или да избереш да живееш без Него в този свят. Когато откажем да Го следваме, лесно изгубваме пътя, защото отричаме мотивацията си и се объркваме от множеството си интереси. От лабиринта се излиза само нагоре. За целта обаче трябва да се вземат твърди решения. Да последваш призиванието си към истинското, а не към фалшивото. Толкова е лесно да станеш богат: с фалшиво богатство, а не с истинските неща от живота. Когато стоим пред Витлеем, трябва да имаме смелостта да изберем и да тръгнем по пътя, по пътя след Спасителя. В рождествената история има такива герои. Хора, които Бог призова и те не се поколебаха да отговорят на призива, хора, които научиха първи радостната вест и не се поколебаха да отидат при Спасителя, за да Му се поклонят. Аз вярвам, че нито един от тях не е забравил тази нощ през целия си живот. Можем да се опитаме да си представим онази сцена. Група хора, седнали в нощта около един лагерен огън. Стоят и мислят за своите си проблеми, за трудностите, които им предстоят, за работата, която имат да свършат. И тогава изведнъж се случва неочакваното: **“А на същото място имаше овчари, които живееха в полето и стояха на нощна стража около стадото си. И ангел от Господа застана пред тях и Господнята слава ги осия; и те се изплашиха много. Но ангелът им каза: Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци. Защото днес ви се роди в***

Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ.” Бог отиде при тези хора и ги призова да направят избор: да изберат да Го следват, или не. Тяхната история ни показва как Бог може да промени всяка човешка съдба или път, за да направи от тези хора свои свидетели.

1. Овчарите – хора без бъдеще. Да си овчар означава да имаш труден живот. Никои не става овчар доброволно. Овчар може да станеш, само ако си изгубил шансовете за всякаква друга работа, както между другото е и днес. Тези хора бяха от утайката на обществото, да се изкачат нагоре по стълбицата беше една трудна, а твърде често и невъзможна работа. Неоправдано, разбира се. От една страна, биваха държани настрана от хората, защото не се обличаха с хубави дрехи, може би не миришеха много добре, не изглеждаха като за конкурс за красота. Хората не искаха да ги виждат. От друга страна обаче, тези хора бяха много важни за обществото – с работата си те осигуряваха храна под формата на месо и мляко, дрехи под формата на вълна и същевременно оставаха незабелязани за хората, които ползваха тези блага. Помислете си колко онеправдани и огорчени се чувстваха те – осигуряваха толкова много неща на хората, а благодарност нямаше. Не е трудно да си представим как се чувстваха овчарите. Поставете се в тяхното положение и ще разберете. Днес положението обаче не е по-различно. И днес много от хората, които работят честно и за благо на обществото, са изтласквани на заден план. И са подтискани до такава степен, че да загубят желание за каквото и да било, както овчарите в онова време. Обаче, ето ви един интересен факт: Първите хора, които научиха за раждането на Спасителя, бяха не други, а овчарите, точно тези, които бяха отхвърлени и нехаресвани. А сега погледнете към вашия живот. Къде са вашите ценности и стремежи, къде е вашата опора, на какво се надявате? Когато сме млади, всички ние си правим смели планове. Морето ни е до колене, обаче животът не се оказва такъв, какъвто сме го очаквали. Често в младостта ни по-възрастни и по-мъдри хора ни казват, когато слушат за смелите ни проекти в бъдеще: Всичко това е много хубаво, но не се разочаровай, ако нещата не се получат точно така, както си ги представяш! Когато плановете ни се провалят, тогава се чувстваме слаби и разочаровани, тогава чувстваме че светът се е сринал. Всеки, който опита реалността на живота по този начин, се чувства ужасно. Една история ни разказва следното: *Това бил силен, непознат импулс, който не можел да бъде спрял. При първите звуци на акордите, Джордж Втори, кралят на Великобритания и Ирландия, се изправил, а едновременно с него и всички наоколо. От уста на уста тръгнала мълвата, че някой е написал божествена мелодия, каквато досега не е имало на земята. Оттогава в Англия съществува традицията да се слуша “Алилуя” на Хендел на крака, защото така се приближаваме с една стъпка по-близо до Господа. Но малцина знаят в какъв период от живота си се е намирал Георг Фридрих Хендел, когато бил споходен от щастието да почувства върховно вдъхновение: бил болен, лишен от всякаква надежда за изцеление, цензуриран от съвременната английска музика, зависим заради неплатени дългове, дори имало риск да бъде затворен в затвора Тауър. Не искал да живее така, сломен от депресията, само с един беден слуга. “Край с мен ... безсилен съм ... не искам да живея безсилен”, повтарял той. Чувствал се победен. Бил на петдесет и пет години. Една вечер в пореден пристъп на отчаяние, Хендел укорил Господа, че е ленив, разсеян и жесток. В отговор го залял лъч светлина и прочел върху изоставеното си писалище думите: “Примири се! И изпълни обещанието си!” Хендел свел глава над пожълтелите листа, разтърсван от възторжени мисли. Умората изчезнала, всичко се превърнало в една творческа радост. През следващите четиринайсет дни и четиринайсет нощи не мигнал, не хапнал и троха, сякаш бил полудял. Не спирал да работи и да пее. Искал да възвърне чувството си на благодарност и радост. Само достигналият до истинската болка е способен да се върне към щастието с подобен плам. Слугата му не можел да го спре. Георг Фридрих Хендел се възродил с “Месия”, където неговата “Алилуя, алилуя, алилуя” помела със светъл лъч всичката тъмнина в живота му. “Не искам никакви пари за това произведение. То не е мое. Всичко, което творбата ми дава, нека да е за болните и нещастните. Защото бях изгубил всякаква надежда, но тя ме излекува. Бях осъден на плен, а чрез нея се освободих.”* Такива бяха и овчарите – хора без посока и път, хора, от които никои не се интересуваше. Хора, които бяха загубили надеждата за един по-добър живот. Хора като тях има много по този свят. Те са загубили всяка надежда, и тук не става въпрос за икономическо състояние и пари и охолство, а за състояние на духа. Този свят е загубен, той е без път и посока, като че ли няма надежда за избавление, като че ли всичко е загубено. Реалността е жестока. И изведнъж нещата се променят радикално, изведнъж в нощта, в тъмата на душата,

изгрява светлина и тогава нощта става ден, тогава идва ангел и чрез този ангел Бог говори на хората. В жестоката реалност на този свят идва реалността на Бога. Божията реалност е по-различна от човешката, по-различна от нашите представи. Тази реалност ни казва: **“Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ.”** Важно е да вникнем в тези думи. Тук не е записано: “Днес се роди Спасител.”, а “Днес ви се роди Спасител”. Това е много лично съобщение, голямата новина става много лична – роди се за вас, роди се специално заради теб. Представете си как е звучала тази новина в ушите на отритнатите от всички овчари: За първи път някой прави нещо за мен, лично за мен. Спасителят е роден и за мен. Тези, които бяха в безнадеждна ситуация, се оказаха обичани, за тях, беше дошъл Спасител. Точно така го е предрекъл и пророк Исая (9, 2): **“Народът, който ходеше в тъмнина, видя голяма светлина; на онези, които седяха в земя на мрачна сянка, им изгря светлина.”** Може би животът ви изглежда безнадежден, може би мнозина са ви отхвърлили и не се чувствате обичани, точно както овчарите; тогава обърнете се към Витлеем – там се роди Спасител – роди се и за вас. Исус Христос е Божият отговор на човешкия копнеж, Той е Този, Който дава мир и спасение на хората.

2. Промяната в овчарите. Когато овчарите видяха ангела, те се промениха. Те трябваше да изберат – дали да повярват на посланието за Божията любов, или не. Разбира се, когато трябва да избереш, можеш да реагираш по два начина: да приемеш или да отхвърлиш. При овчарите нямаше място за колебание, те реагираха светкавично: **“Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овчарите си казаха един на друг: Нека отидем тогава във Витлеем, за да видим това, което е станало, както Господ ни изяви.”** Да отидем във Витлеем. Нямаше и капка съмнение в думите на ангела и в това, което се е случило. Овчарите почувстваха, че се случва нещо важно, нещо, което може да промени живота им. Затова станаха и тръгнаха. Това е истинският избор, не просто с думи: “Повярвах” – и с това всичко да приключи, а да станеш и да отидеш при Спасителя. Когато Бог те призове, трябва да станеш и да отидеш при Спасителя, защото Той е Изворът на живота. **“Нека отидем да видим!”** Рождество е празник, който радва очите. Навсякъде е украсено, витрините са пълни със всякакви невероятни неща. На Рождество има какво да се види, и точно на Рождество е важно накъде са насочени очите ни – дали са насочени към лъскавите витрини или към същинското чудо на Рождество – раждащият се Бог, към малката люлка във Витлеем, към Спасителя. Това е избор, който всеки трябва да направи, да отидеш при Бога или пък да не отидеш. За овчарите имаше един избор – те, които бяха отхвърлени, изведнъж разбраха – ние трябва да отидем при Този, Който ни обича, към Този, Който ни е обещал любовта си, при Спасителя: **“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.”** (Йоан 3, 16) Овчарите избраха да отидат при Този, Който ги обича, при Този, Който единствен може да дава вечен живот, при Спасителя, роден във Витлеем. Ангелите пееха: **“Слава на Бога във висините. И на земята мир между хората, в които е Неговото благоволение.”** Овчарите разбраха – Този, Който е дошъл, Този, Който се е родил, ще донесе мир, ще докаже на всеки един човек по тази земя, че Божието благоволение е в нас, хората. Който е научил за чудото на Рождество, не трябва да се колебае, а да стане и да тръгне. Овчарите станаха и отидоха: **“И дойдоха бързо и намериха Мария и Йосиф, и Младенеца, Който лежеше в яслите.”** Те отидоха и намериха. Когато Бог те призове, и ти Го последваш, тогава успехът е неминуем – ти ще намериш. Овчарите последваха и намериха – намериха Спасителя. Това е избор, който стои пред всеки един човек – ние трябва да изберем – искаме ли да последваме призива на Бога, за да отидем при Спасителя. Чуйте Божия призив, напуснете удобните си места и вървете при яслата на Спасителя, защото там ще разберете същността на празника и какво се случва на Рождество. Овчарите избраха да последват призива и това донесе невероятно благословение в живота им. Това е нещо, което Бог предлага и на всеки един от хората днес. Ако не познавате Спасителя, идете в обора, там ще откриете доказателство за Божията любов. Бог е изпратил Сина Си за всеки един човек по тази земя.

3. Овчарите имат какво да кажат. Срещата със Спасителя променя тези, които са се срещнали с Него и това е очевидно в тази история: **“И като видяха, разказаха онова, което им беше известно за това Детенце. И всички, които чуха, се учудиха на това, което овчарите им казаха.”** Овчарите, тези, които никой не слагаше в сметките, се превърнаха в тълкувателите на това събитие. Те можеха да обяснят на хората, които бяха свидетели на Исусовото раждане, какво точно се е случило. Обикновено, ако искаме да знаем нещо, което се отнася за Бога, ние се

обръщаме към дебелиите книги или маститите богослови. Бог избра отхвърлените, тези, които никой не слагаше в сметките, да станат посланици на Неговата любов. Бог не се интересува от нашите титли, не се интересува от качеството на нашето образование, не се интересува от това колко ценени сме в обществото. Бог търси хора с чисти сърца, които са готови да го последват и да занесат посланието до тези, които не знаят. Донасянето на Божието послание до хората носи радост в сърцата, то освобождава: ***“И овчарите се върнаха, като славеха и хвалеха Бога за всичко, което бяха чули и видели, според както им беше казано.”*** Да кажеш на хората, че Бог е дошъл, не натоварва, а освобождава, то неминуемо води до резултат, който е прослава на Бога. Ако вие сте разбрали Кой е Бог, ако сте почувствали и разбрали чудото на Рождество, идете и кажете на хората около вас; вие сте посланиците, които Бог е призовал, споделете и ще видите, че това ще ви изпълни с радост, както се случи с овчарите.

4. Светът се нуждае от това послание. Важно е да отчетем и друго. Макар и хората да не го съзнават – този свят, светът в който живеем, отчаяно се нуждае от посланието на Рождество. Много хора се оправдават, като казват, че те биха повярвали, ако бяха на мястото на овчарите. Това обаче не е нищо повече от глупаво извинение. Такива думи идват обикновено от хора, които търсят извинение, за да не вземат решение. Чудото на Рождество може да бъде видно и днес, Божият глас може да бъде чул и ангелският хор може да бъде видян и днес. Бог не е спрял да говори. В нашия свят на войни, омраза, страх и терор, хората имат нужда да чуят вестта за мир. Светът има нужда да чуе, че в този объркан свят се е родил Спасител. Бог дава Спасителя, но Бог не говори от позиция на силата, въпреки че всичката сила е в Неговите ръце – ражда се в бедност, в обор, в образа на малко дете. Изпраща презрените овчари да кажат на хората какво всъщност се е случило във Витлеем, повиква разнородния си екипаж от ученици, за да занесат вестта за спасението до хората, умира презрян на кръста за греховете на целия свят, за да възкръсне и да победи смъртта. Никога не трябва да забравяме това послание: ***“Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ.”*** Радостта на Рождество трябва да завладее този свят. Светът се нуждае от тази радост и тази надежда. Без тази надежда този свят е загубен. Единствено тази вест, вестта за Божията любов и грижа, вестта че Бог е станал човек, може да даде надежда на този свят. Нашият свят се нуждае от повече Рождество. Когато се питаме какво бихме си пожелали за Рождество, какъв подарък бихме искали да получим, ние обикновено казваме: Книга, диск, дреха, или много други неща. Обаче може би си струва да си пожелаем повече Рождество – Рождество в онзи смисъл, в който го изпитаха овчарите край Витлеем, Рождество, на което да осъзнаем величието на Бога, Рождество, на което да видим истинската Му същност – любовта и надеждата, Рождество, на което да си спомним какво Бог е направил за нас, Рождество, на което да се срещнем със Спасителя.

5. Заключение. Бог избра да се роди и да стане човек, за да ни спаси. Овчарите избраха да последват призива; учениците на Исус избраха да Го последват; какво ще изберете вие? Бог ни призовава и фактът, че призова овчарите, показва че всеки един е поканен при Него, всеки един е добре дошъл. Нека Бог ни отвори очите, за да видим, както и овчарите, чудото, което Бог прави за нас, хората. Нека Бог да ни промени и да ни направи свои посланици, нека Бог да ни дава силата да Го следваме и да споделяме вярата си сред хората без страх и притеснения. Бог се ражда сред нас, нека на това Рождество да се роди в много човешки сърца, нека много хора научат за това, което Творецът е сторил на Рождество, за новото начало и надеждата, за новият шанс и мира, който ни подарява. Нека завършим с думите на ангела в Рождествената нощ: ***“Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ. И това ще ви бъде знакът - ще намерите Младенец, повит и лежащ в ясли. И внезапно заедно с ангела се яви множество небесно войнство, което хвалеше Бога с думите: Слава на Бога във висините. И на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение.”*** Бог изпрати Своя син, Бог сътвори мир, Бог показва голямата Си любов към нас. С тази вест посрещнете Бъдни вечер. Бог е любов. Исус се роди заради нас, хората. Честито Рождество Христово! Амин.